

מילות חיבה. זה הרגיו אותי, וכשרדנו, הוא שם עליה את היד על הגב ואמר: "להתראות, רותי". התחלתי לחשוד במשך הזמן וסיפרתי לאחי (הנאשם) על החשד שלי...
העידוד יגאל מעתוק:
 כלולו הוא חתני ורוצה בתי. הוא התחתן עימה ביולי 1963, והם חיו אושר מי בחינה חיצונית... שבועיים לפני המיקרה התגוררנו אצל הנאשם בבית, כי רצינו לשי מור על שלום בית. במשך השבועיים ש' גרנו, היה הנאשם תמיד רב עם אשתו ואמר: "אל תלכי לחלון, אל תלכי למרפסת, אל תרדי למכולת, כי כשאת יורדת, את רואה אותו...".
 את מי?
 בית המשפט לא הסתפק בעדויות אלה, ושמע את שני גיבוריה הראשיים של ה' פרשה.

האשה

האמונה שלי היתה עד אז שאשתי נאמנה. בפעם הראשונה נודע לי ממנה שבגדה בי ברצו שאמרה לי את המילים האלה. כשי תפסתי אותה בגרון, רציתי שתשתוק. לא היתה לי שום כוונה. רק שתשתוק. כוונתי היתה לחיות בסדר. יש לנו ילדים והכל היה בסדר.
 כשהלכתי למספרה היא היתה על הרצף פה. אינני זוכר את דבריה. אינני יודע למה הלכתי למספרה ולא צעקתי לשכנים.

***
"סוף כל דבר שיתגלה!"

סיפר מורים דניאל:
 אני נהג מונית. אני מכיר את הנאשם והכרתי את אשתו. אני מכיר את הנאשם פעמיים-שלוש לפני המיקרה. הייתי מכיר שלו אך לא ידע טוב. אני קניתי מאת ה' נאשם מונית, וקרה לי שהייתי אצל אחיו בבית. אני עובד בקו 51, מקולנוע מרכז בתל-אביב לפתח-תקרה.

**אמרו לו שאשתו בוגדת בו בקביעות - אבל הוא לא האמין!
 כאשר היא עצמה אמרה לו שזה נכון - הוא חנק אותה!
 עתה קבעו השופטים: הוא פעל כגבר!**

למחרת, בשעה שניכנס לכיתהקה, אלי. שאלתי מה נשמע, והוא אמר: "לא טוב, עומדים להתגרש. אשתי בגדה בי". שאלתי אותו עם מי בגדה, והוא ענה עם מוריס, נהג סכסי.
 אני אמרתי לו שיתכן כי אלה רק שמור עות. "אל תתגרש", אמרתי לו. הוא אמר לי: "זה נכון! אשתי לא תעשה מה שאתה מבין".
 זה היה כחודש לפני המיקרה. מאז התחיל להחסיר בעבודתו, ועבד שעתים-שלוש ביום.

האירע בבית משפחת כלולו, בבני ברק, ביום השלישי, 11.1.1966.
העיד על כך רביסמל לואיז מולד ממשטרת רמת-גן:
 יצאתי במכונית של מחלקת החקירות ל מקום. הגעתי לשם, לקומה הרביעית, והדלת היתה פתוחה. ראיתי שבחדר היתה אשה מ' טלת על הארץ וסימנים על גרונה. היה עוד איזה סיכוי שהיא בחיים, אך העיסוי לא הצליח. הזעקתי רופא למקום. הוא הוריק לה זריקה, אחרי-כך קבע את מותה.
 ראיתי גופה, ילד עמד עלידה, הסתכל בתימהון ולא ידע מה לעשות. בחדר השני היה תינוק. בחדר המטבח ראיתי סכין של לחם מוטלת על הארץ. הסכין היתה מכופפת במיקצת, וראיתי שולחן פורמאיקה הפוך על הארץ.
רופא הגר באותו הרחוב, הר"ר ברטולד אניסר, סיפר לבית-המשפט:
 אני רופא מדיצינה. קראו אותי בערך ב' 1.30 בצהריים, וראיתי אשה על הריצפה, נידמה לי במטבח. בדקתי את הדופק ולא היה לחץ-דם. לפי דעתי היתה מתה; בכל אופן הורקתי לה זריקה. לפי דעתי מתה בערך חצי שעה קודם.
 את עובדת מותה של האשה, כתוצאה מ' חנק, אישרו רופאי המכון לרפואה משפטית באב-ר-כ-ב.

רצח בדם חם

הכרתי את רות כשהיתה גרושה. זה היה ב'1963. שישה חודשים לאחר מכן התחתנו. הגירושין שלה היו כחודשיים לפני שהכרתי אותה.

***
בעל ישראלי רגיל

על מהימנות עדותו של הנאשם, ועל אופיו, קיבל בית-המשפט דו"ח רפואי. **סיפר על כך ר"ר ירמלוביץ, רוי פא פסיכיאטר ומנהל בית-החולים בבתי-ים, שהנאשם שהה כמוסדו כמשך 147 יום:**
 ידוע לי ששחרר מהצבא בגלל מחלה נפי שית. היתה לו ילדות קשה: בגיל חמש היתה לו אם חורגת, ובתור נער נאלץ היה לעזוב את הבית. על אף שיש לו אינטליגנציה בינונית טובה, הרי שהמצב שנוצר ב' בית, ובגלל הגישה העוינת שם, לא היה מסוגל לגמור בית-ספר עממי. הוא התחיל לעבוד בבנאות ועובד עד היום...

משפחת הנאשם גרה בתל-גיבורים, בקו נסיעתי, והייתי לוקח משם נוסעים. אני הכרתי את רותי דרך זה שהגנתי את האוטו. (המשטח עדותו סיפר הנהג כי נפגש מפעם לפעם עם המנוחה. בין השאר: פגשתי אותה פעם ראשונה אצל אחי הנאשם בבית. לא קניתי לה כל מתנה. אני חיבבתי את רותי. אני רחוק. אני לא ידעתי מה יתפתח אחרי כן... היא אהבה אותי וחיפשה זמן איך להיות עמי ביחידות.
 על פגישתו של הנהג עם הנאשם סיפר: אקרו היה מרוגז ושאלני איזה קשרים יש לי עם רותי. הייתי נדהם ועניתי לו שאין לי עמה שום דבר. והוא אמר לי שהוא הבין שיש לה קשר עמי, אך הוא לא ראה את זה, וכמה פעמים העירו לו מכירים שראו אותה מדברת עם אותו אדם. הכוונה אלי. הוא אמר לי: "אני יודע שיש לך קשר, אך כל זמן שאינני רואה זאת בעיניים, אינני יכול להיות בטוח". והוסיף: "סוף כל דבר שיתגלה".

ולא היה לו ראש. הוא אהב אותה, ולא יכול לחיות בלעדיה, ואהב גם את שני ילדיו.
 יום אחד לפני שמתה האשה, היה אצלי בבית ודיברנו... הוא אמר לי שהלכו לרב'נות וקבעו לו 400 לירות לחודש שיתן ל'אשה. אמרתי לו שזה סכום גדול. הוא ענה: "אין דבר, אנחנו נשלים במשך התקופה ר' נהיה בסדר".
 אולם תקוותו של כלולו, כי המשבר בחיי המשפחה שלו יחלוף, לא התגשמה. במשך כל התקופה שלפני מות האשה נמצא ה'

***
"אין דבר - אנחנו נשרים"

בית-המשפט לא התקשה לקבוע כי צד מתה רות כלולו. עניינה אותו יותר מסכת היחסים בין שני בני הזוג. שורה ארוכה של עדים הופיעה בפני השופטים,

כלפי חוץ היתה לו אמביציה להראות את שליטתו, כי פיתח בחוץ רגישות-יתר ורצה להוכיח את עצמו כגבר וכבן-אדם. זה פיתח אצלו דפוטים שעל כל עלבון ופגיעה - או שנראה לו כפגיעה - היה מגיב מיד בצורה של תוקפנות. זה הביא אותו לקטטות רבות, כי הגיב בצורה מופרזת. הוא מלא צלקות מהקטטות. גם בצבא הגיב בחוצפה והיו לו משפטים ועונשים...
 הנאשם קשור לאשתו. מה שכתבתי (ב' דו"ח) אני יודע מתוך מה שסיפר לנו. ב' בדיקות עשה רושם מהימן ולא ניסה להציג החמרת מצבו, ואנו מקבלים הדברים כמו ששמעתי ממנו.
 התרשמתי שמה שאמר אמת. שהיה קשור לאשתו ורצה לחיות איתה, וגם אם היו סטיות מצידה, לא רצה לדעת מזאת. הוא בנה חומה ולא רצה לדעת מהשמועות. לולא משפחתו, שאמרה לו מה היא עושה, לא היה יודע. רצה להתעלם מהשמועות. החלו להסית אותו "איפה היא", והוא היה במתח ותחת הגירוי הזה. לו היתה אומרת לו משהו סתמי, כגון: "הייתי אצל התופרת", היה נרגע. אך היות ולפי מה שספר החלה להעליב אותו - היה תחת קינטור כזה, ש' איבד את השליטה על עצמו.

בחקירה הנגדית הודה דניאל:
 היה לי סיפוק מיני. מגע של שכובה לא היה לי עימה. היה לי מגע עם גופה. **הנאשם עצמו מסר בעדותו ה' מפורטת פרטים על רגעייה האחרון' ניב של אשתו:**
 יצאתי להביא סיגריות וחזרתי הביתה. רות חזרה בערך ב'12. כשרות חזרה, הייתי ב' חדר של הילדים. שכבתי. סבתא אמרה לי פתאום: "אתה רואה, אשתך בוגדת!". אמרתי לה: "די לדבר שטויות!"
 התחלנו להתווכח, רות ואני, אחרי ש' סבתא הלכה. שאלתי איפה הילד. אינו אוכל. איך לקחת אותו בצהריים. ילד צריך לנות. ענתה לי: "מה איכפת לך, אפוצץ אותו!"
 לקחתי את הילד, הורדתי לו את הבגדים ונתתי לו תפוח. היא נכנסה למטבח ואמרה: "אני רוצה להרוג את עצמי, וארעיל אותך!" היא לקחה סכין, שמה אותה על הצוואר. לקחתי ממנה את הסכין שנוקרה לארץ. סכין של לחם.
 הסכין היתה ישרה, והתעקמה כנראה מה האבקות בינינו במטבח. נכנסה לחדר ואמרתי לה: "אני בגדתי בך!" נכנסתי לחדר הילד דים, והיא באה לחדר ואמרה: "בגדתי בך, בגדתי בך ואמשך לבגוד בך. הילדים יחיו בזנות!"
 תפסתי בידה ושוב חזרה: "בגדתי בך". תפסתי אותה בכתף ואמרתי לה שתתקי ר' היא חזרה על הדברים. תפסתי אותה בגרון ולא הרגשתי. שנינו נפלנו. למספרה. אינני יודע איך הגעתי.

הבעל

סיפר עמוס כלולו לבית-המשפט:
 חודש וחצי לפני המיקרה בא מוריס עם רותי אצלי בבית. היא מיהרה ואמרה שרו' צה לקנות מכונת כביסה, ונסענו שלושתנו לפתח-תקווה. בדרך הוא התחיל להגיד לה נאשם בלחץ מתמיד של משפחתו. הוא ניסה לטק מראשו כל מחשבה על בגידת אשתו, ואילו קרובי דאגו שלא יצליח בכך. אופ' ייני לכך הוא הקטע הבא. מתוך עדותו של אחי הנאשם.
סיפר עמוס כלולו לבית-המשפט:
 חודש וחצי לפני המיקרה בא מוריס עם רותי אצלי בבית. היא מיהרה ואמרה שרו' צה לקנות מכונת כביסה, ונסענו שלושתנו לפתח-תקווה. בדרך הוא התחיל להגיד לה

ביניהם קרובי משפחה, חברים לעבודה ו' שכנים.
העיד פרג'י סרוב, שכנו של ה' נאשם וחברו לעבודה:
 כשחזרתי מהמילואים, בלילה, מצאתי שכן ואשתי יושבים, והשכן אמר לי: "שמעת מה שקרה לאלוז?"
 הוא אמר לי שאשתו של אלדו בגדה בו. לא יכולתי להאמין, כי הוא אהב אותה ולא יכול לחיות בלעדיה רגע. לא פגשתי ולא

קבע בית-המשפט המחוזי בפסק-דינו: "התנהגותה של האשה היה בה כדי להרתיח את דמו של בעל ישראלי רגיל, האוהב את אשתו, ואומנם הוא פעל לפי כפי שמעל".
 גור הדין: עשר שנות מאסר.